

בבית המשפט העליון

ע"א 4467/19 - ב'

לפני: כבוד השופט נ' סולברג

המבקש: מאור צביקה

נגד

המשיבים: 1. פקיד שומה צפת

2. אינה צביקה

בקשה לעיכוב ביצוע פסק הדין של בית המשפט המחוזי
בנצרת מיום 7.5.2019 בע"מ 52534-01-16 שניתן על ידי
כבוד השופטת ע' הוד

בשם המבקש: עו"ד גסאן סג'ראווי

החלטה

1. המשיב 1 (להלן: המשיב) ערך שומת מס בעניינם של המבקש ובת זוגו, ביחס לשנות המס 2011-2012. במסגרת השומה טענו בני הזוג, כי מרכז חייהם נמצא בקריית שמונה, ולפיכך הם זכאים להטבת מס בהתאם לסעיף 11 לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש] (להלן: הפקודה), שבו נקבעו סוגים שונים של ישובים אשר תושביהם זכאים להטבות מס. טענת בני הזוג – נדחתה על-ידי המשיב, ובהתאם לא ניתנה להם ההטבה האמורה.

2. המבקש ובת זוגו הגישו בבית המשפט המחוזי בנצרת ערעורים על החלטת המשיב, אשר נסובו סביב טענתם, כי קריית שמונה היא מרכז חייהם. הערעורים נדונו במאוחד, ונדחו בפסק דין של בית המשפט המחוזי מיום 7.5.2019 (ע"מ 52534-01-16 וע"מ 52525-01-16). בית המשפט קבע, כי "לא עלה בידי המערערים להרים את הנטל ולהוכיח, כי מרכז חייהם בשנים הרלוונטיות היה בקריית שמונה". כמו כן, דחה בית המשפט טענות אחרות שהעלו בני הזוג, שעניינן פגמים שונים שלשיטתם נפלו בהחלטת המשיב.

3. ביום 1.7.2019 הגיש המבקש ערעור על פסק הדין של בית המשפט המחוזי, ובצדו את בקשת עיכוב הביצוע שלפני, בגדרה ביקש לעכב את תשלום שומת המס שנקבעה בעניינו, עד להכרעה בערעור. המבקש ציין, כי אמנם פסק דין של בית המשפט

המחוזי מתייחס אליו ואל בת זוגו יחדיו, אולם הערעור שהגיש מתייחס לשומות שנקבעו בענייניו-שלו בלבד. בבקשתו, טען המבקש טענות ערעוריות שונות, שעניינן שגיאות שלשיטתו נפלו בפסק הדין של בית המשפט המחוזי, הן בניתוח העובדתי, הן בניתוח המשפטי. כך למשל, ומבלי למצות את הדברים, טען המבקש כי השומה ופסק הדין של בית המשפט המחוזי, נסמכו על ראיות נסיבתיות בלבד, וכי המשיב הציג את העובדות הרלבנטיות באופן מגמתי. עוד נטען, כי בית המשפט המחוזי לא הבחין בין המבקש לבין בת זוגו, על אף הבדלים משמעותיים ביניהם. המבקש הוסיף וטען, כי בית המשפט המחוזי פירש את המונח 'מרכז חיים' באופן מצמצם, הסותר את תכליתה של הוראת סעיף 11 לפקודה. נוכח האמור סבור המבקש, כי סיכויי הערעור שלו טובים, ועל כן יש לעכב את ביצוע פסק הדין של בית המשפט המחוזי.

4. לאחר שעיינתי בבקשה ושקלתי את נימוקיה, באתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות, גם בלא צורך להיזקק לתשובת המשיב. על המבקש סעד זמני בערעור להראות, כי סיכויי הערעור שהגיש גבוהים, וכי מאזן הנוחות נוטה בבירור לטובתו (ע"א 1397/19 שרעבי נ' לוי, פסקה 6 (20.3.2019)). מבלי להידרש לסיכויי הערעור, המבקש לא טען ולו טענה אחת בנוגע למאזן הנוחות, ולא הצביע על נזק שייגרם לו אם ישלם את המס בעת הזאת. משכך, לא מצאתי לנכון לסטות מהכלל הקבוע בתקנה 466 לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984, לפיו "הגשת ערעור לא תעכב את ביצוע ההחלטה שעליה מערערים". ככל שערעורו של המבקש יתקבל – יושבו לו הכספים שלהם הוא זכאי. הדברים נכונים ביתר שאת, מקום שבו בעל הדין שזכה בפסק הדין שעליו הוגש הערעור, הוא רשות ציבורית, אשר אין חשש כי לא ניתן יהיה להיפרע ממנה (ע"א 8637/18 פרנק נ' כונס הנכסים הרשמי, פסקה 3 (20.3.2019)).

5. אשר על כן, הבקשה נדחית.

משלא נתבקשה תגובה, לא אעשה צו להוצאות.

ניתנה היום, כ"ו באב התשע"ט (27.8.2019).

ש ו פ ט